

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3510/2019
17.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Србије из Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2469/18 од 05.10.2018. године, у седници одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2469/18 од 05.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1032/17 од 04.04.2018. године, првим ставом изреке, тужба тужиоца је одбачена у погледу захтева којим је тражио да се утврди да је дана 05.05.2011. године радни однос тужиоца склопљен код послодавца на одређено време, постао радни однос на неодређено време по сили закона, као и у погледу захтева којим је тражио да се поништи решење туженог број ... од 14.12.2016. године. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао на радно место које одговара стручној спреми, знању и искуству тужиоца, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2469/18 од 05.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, Указивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиоцу је решењем туженог број ... од 14.12.2016. године о престанку радног односа, престао радни однос на пословима места рада- ... у Центру за пријем и збрињавање ургентних стања-Ургентни центар, заснован уговором о раду број ... од 01.12.2016. године, дана 31.12.2016. године, због истека рока на који је заснован. Тужилац је наведено решење о престанку радног односа са поуком о правном леку да запослени има право да покрене спор код надлежног суда у року од 60 дана од дана достављања решења, примио дана 29.12.2016. године, и пријем решења потврдио својим потписом на решењу. Тужилац је, према пријемном печату суда тужбу са захтевом за утврђење да је радни однос тужиоца заснован на одређено време постао радни однос на неодређено време, као и тужбу за поништај оспореног решења о престанку радног односа тужиоца, поднео дана 14.03.2017. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбацили тужбу у делу којим је тражено да се утврди да је радни однос тужиоца заснован на одређено време постао радни однос на неодређено време, као и за поништај решења о престанку радног односа, односно одбили тужбени захтев у делу за враћање на рад.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС" бр. 24/05...75/14) прописано је да је против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом, а ставом 2. истог члана да је рок за покретање спора 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Наведени рок из члана 195. Закона о раду је преклузивни рок, чијим се истеком губи право на правну заштиту. Имајући у виду да је тужилац решење туженог примио 29.12.2016. године, а да је тужбу поднео 14.03.2017. године, то су нижестепени судови, супротно ревизијским наводима, правилно применили наведену одредбу и одбацили тужбу тужиоца у овом делу, као неблагоприятну.

Због наведеног, по оцени Врховног касационог суда, правилна је и одлука да је захтев тужиоца за враћање на рад неоснован, с обзиром на то да исти зависи од основаности захтева за утврђење да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, као и од поништаја решења о престанку радног односа.

Код наведеног, ревизијске наводе којима се указује на редослед одлучивања тужилац је већ истицао и у жалби на првостепену одлуку и исти су цењени од стране другостепеног суда на правилан начин, коју оцену и овај суд у потпуности прихвата, без даљег образложења, у смислу члана 414. став 2. Закона о парничном поступку.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани. Наиме, другостепени суд је за своју одлуку дао јасне, потпуне и правилне разлоге које овај суд у свему прихвата, због чега су супротни ревизијски разлози неосновани.

Имајући у виду изнето, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**